

Caroline Westerbeek
(45), als coach
gespecialiseerd in
burn-outklachten,
over haar zusje
Marjolein
Westerbeek (43,
rechts), president
van Rituals USA.

**‘Marjolein
stort zich in
dingen en
ziet nergens
obstakels’**

Lees verder
op pagina 16

Marjolein en ik zijn geboren in Amsterdam en onze jongere zussen, Willemijn en Madelon, in Assendelft, een dorpje in de Zaanstreek. Daar zijn we met ons vieren opgegroeid. Een van mijn vroegste herinneringen is dat Willemijn geboren werd, midden in de nacht. Ik was vier en werd wakker van alle drukte in huis, maar Marjolein – twee jaar jonger – sliep door. Ze mocht ook niet uit bed gehaald worden. Dat vond ik raar.

‘Misschien besefte ik onbewust dat het niets voor haar was om buiten zo’n belangrijke gebeurtenis gehouden te worden. Als kind stond ze altijd al op de eerste rang. Ze wist precies wat ze wilde, kende geen angst en was mij vaak een stap voor. Als we bijvoorbeeld op een klimrek speelden, deed ik haar na, in plaats van andersom. We hebben ook heel lang gegrept dat zij eigenlijk mijn oudere zus was.’

‘Bij vlagen was het knap irritant om Marjolein als zus te hebben. In onze puberteit zijn we ooit een weekend weg geweest met mijn vaders hockeyelftal. De oudere jeugd mocht voor het eerst in een apart huisje. Ik zag mijn kans schoon om stiekem te roken en biertjes te drinken, maar Marjolein ging op alle kleine kinderen passen. Aan het eind vond iedereen haar fantastisch en kreeg ze een pak geld toe. Had ze toch de beste beslissing genomen.’

‘Marjolein had veel eerder dan ik haar plek in de wereld gevonden. Ze durfde keuzes te maken en ging fluitend door het leven. Op dat gemak kon ik best jaloers zijn. Toch trokken we vroeger vaak samen op en we gingen ook samen uit. Met veel plezier, want contactueel zijn we allebei sterk. In onze studententijd hebben we nog een tijdje samengewoond, met wat minder succes. Blijkbaar hadden we allebei behoefte een eigen bestaan op te bouwen. Wat Marjolein geweldig goed afding, uiteraard.’

‘Doen, daar is Marjolein altijd een kei in geweest. Werd ze lid van een studentenvereniging, dan zat ze in no time in het bestuur. In die tijd was ze overigens wel nummer één in de bierestafette. Op

FAMILIEHISTORIE

Caroline en Marjolein Westerbeek groeiden met hun jongere zusjes, Willemijn (42, projectmanager bij Binnenlandse Zaken) en Madelon (36, accountmanager bij GUC Agency), op in Assendelft. Het ouderlijk huis daar is nog steeds de basis waar iedereen regelmatig neerstrijkt.

Vader Harry (76) hield als huisarts praktijk aan huis en moeder Juul (70), van origine verpleegster, was naast haar centrale rol in het gezin doktersassistente. Beiden zijn erg sportief en doen of deden aan tennis, zeilen, skiën, hockey, golfen en schaatsen. Voor Harry was de sportiviteit een late roeping: hij leerde zich alle sporten zelf aan als volwassene, en blonk er ook in uit. Tegenwoordig zijn Harry en Juul betrokken grootouders van hun vijf kleinkinderen.

‘Nooit alleen kijken naar de buitenkant, ook naar de laag eronder.’ Die les kregen de dochters van huis uit mee. Ze werden bovendien gestimuleerd vooral hun eigen weg te vinden. ‘Als je maar lekker gaat, dat is het allerbelangrijkste’, riep oma Marietje (van moederskant) al. Dit motto houden alle familieleden nog steeds in ere.

Caroline (links) en Marjolein (rechts), in de achtertuin van het ouderlijk huis in Assendelft, september 1976.

werkgebied ging het net zo soepel. Ze had ooit een baantje als verkoopster in een kledingwinkel, werd opgemerkt en maakte prompt carrière binnen dat bedrijf. Marjolein stort zich in dingen en ziet nergens obstakels. Dat geldt ook voor haar huidige baan. Het merk Rituals pluggen in de Verenigde Staten is al een enorme klus, en daar kwam dan nog een verhuizing met een man en drie kinderen bij. Maar zij is volledig gericht op het doel dat ze zich heeft gesteld, dus ze doet het gewoon en dan lukt het.’

‘Mijn jaloezie van vroeger is allang verdwenen. Ik ervaar Marjoleins onbevreesdheid nu meer als een stimulans. Het keerpunt kwam tien jaar geleden, toen ik een ernstige vorm van kanker had met een overlevingskans van tien procent. Ik dacht: als ik hierdoorheen kom, ga ik mijn leven anders aanpakken. Voor mij betekende dat een stap naar spiritualiteit. Het was de eerste keer dat ik mijn intuïtie volgde, iets wat Marjolein volgens mij al haar hele leven doet. Best eng, na zestien jaar afscheid nemen van mijn bankcarrière, een onzekere toekomst tegemoet. Zonder Marjolein had ik het misschien nooit gedurfd, maar nu dacht ik: ik ga ervoor.’

‘Tijdens mijn ziekte was Marjolein een belangrijke steunpilaar. Wonderlijk genoeg wist zij op het moment dat ik mijn diagnose kreeg dat ze zwanger was van haar eerste kind. We hebben heel wat samen op de bank gezeten, zij met haar dikke buik en ik met mijn kale kop. Dat heeft onze band versterkt en verdiept. Ik was ook mee naar het ziekenhuis toen Marjolein beviel. Door allerlei

complicaties moest ze na de geboorte van haar zoon Joris meteen onder het mes en haar man bleef bij haar, dus daar zat ik in de wachtkamer met dat kleine jongetje in mijn armen. Zoiets vergeet je nooit meer. Sindsdien ben ik de trotse reserve-moeder van Marjoleins kinderen, samen met mijn vrouw, Kika.’

‘Ik vind dat Marjolein het als moeder geweldig doet. Dat ze regelmatig ver van huis is, doet niets af aan haar betrokkenheid. Via FaceTime is ze nog steeds in de buurt als dat maar even kan, dus haar kinderen missen niets en floreren als een malle. In haar hart is ze ook geen fanatieke carrièrevrouw, en al helemaal niet egomaan. Misschien is haar

relativeringsvermogen nog wel wat mensen het meeste aantrekt. Jezelf niet serieus nemen, maar anderen wel. Dat levert tussen ons ook de mooiste momenten op.’

‘Ons contact is nog net zo vanzelfsprekend als toen ze in Amsterdam woonde. We kunnen zomaar ineens besluiten dat het leuk is elkaar te zien en een paar dagen later zit ik in het vliegtuig. Afgelopen zomer, toen haar man en kinderen in Nederland waren, sjeesden we samen op fietsen door New York City. Dat was echt goud. En dan daarna theedrinken in het zonnetje op de trap van haar prachtige “brownstone” in Brooklyn. Toen dacht ik wel even: in welke film zijn we nu weer terechtgekomen?’ □

MARJOLEIN OVER CAROLINE

‘Caroline was vroeger altijd rustiger dan ik. Ze las veel en had behoefte aan een kleinere wereld. Later vroeg ze zich af of haar wereld niet ook groter moest en zocht ze in alles wat meer de extremen op, maar inmiddels heeft ze harmonie gevonden in zichzelf. En begeleidt ze daarin ook anderen, met succes.’

‘Ik merk dat mensen zich graag laven aan haar rust en vermogen dingen in perspectief te plaatsen. Voor mij geldt dat net zo goed. Onze vader tobde het afgelopen jaar behoorlijk met zijn gezondheid. Ik dacht soms: wat doe ik hier in New York? Maar zij zei: hij hoeft echt niet 24/7 mensen aan zijn bed, dus kom nou niet om verdrietig te zijn, want daar heeft niemand iets aan. Die nuchterheid had ik echt nodig.’

‘We kunnen samen veel plezier hebben, in een kroeg met iedereen dansen en praten. Maar soms wil ze na één glas naar huis. Dan krijgt ze te veel prikkels. Vroeger verzette ik me daartegen, maar nu ga ik gewoon met haar mee.’

‘We hebben in die tijd heel wat samen op de bank gezeten, zij met haar dikke buik en ik met mijn kale kop’

👉 Lees volgende week het interview met Rob Tuitert, de broer van Mark Tuitert, ondernemer, sportbegeleider en voormalig olympisch schaatser. ‘Bij Mark draait het veel om Mark. Hij heeft een gezin, maar zodra er harde wind staat, moet hij kunnen gaan surfen, vindt hij.’